

NAWYKI SZAFARZA

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ef 5,15-17; Kol 3,23; Łk 12,35-48; Jk 4,14; Dz 3,21; 1 Kor 9,24-27.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Jak zachowa młodzieniec w czystości życie swoje? Gdy przestrzegać będzie słów twoich. Z całego serca szukam ciebie, nie daj mi zbroczyć od przykazań twoich! W sercu moim przechowuję słowo twoje, abym nie zgrzeszył przeciwko tobie” (Ps 119,9-11).

Nasze nawyki świadczą o celu i kierunku naszego życia. Ci, którzy rozwijają dobre przyzwyczajenia, są najwierniejszymi szafarzami. Daniel miał nawyk codziennej modlitwy (zob. Dn 6,11). Paweł miał zwyczaj uczęszczania do synagogi (zob. Dz 17,1-2). Napisał też: „Nie błǳcie: Złe rozmowy psują dobre obyczaje” (1 Kor 15,33). Mamy rozwijać dobre nawyki, a odrzucać te niewłaściwe.

„W życiu doczesnym i wiecznym będziemy takimi, jakimi czynią nas nasze nawyki. Życie tych, którzy rozwijają dobre nawyki i są wierni we wszystkich obowiązkach, będzie jak światło rzucające jasne promienie na drogę innych”¹.

Droga, którą kształtuje nawyk, jest najszybszą w stosunku do oczekiwanej nagrody. Nawyk jest utrwaloną decyzją. Mówiąc innymi słowy, nie musisz nawet o nim myśleć — po prostu postępujesz zgodnie z nim. To, czy nawyk jest czymś dobrym, czy bardzo złym, zależy od tego, czego dotyczy. W tym tygodniu przyjrzymy się dobrym nawykom, które pomagają szafarzowi działać w sprawach Bożych.

¹ Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, Omaha 1948, t. IV, s. 452.

Nawyk szukania przede wszystkim Boga

Wszyscy mamy jakieś nawyki. Pytanie brzmi: Jakie są to nawyki — dobre czy złe? Ze wszystkich dobrych nawyków, jakie może posiadać chrześcijanin, szukanie Boga przede wszystkim każdego dnia jest jednym z najważniejszych.

„Każdego poranka poświęcajmy duszę, ciało i ducha Bogu. Pogłębiajmy nawyki pobożności i coraz bardziej ufajmy Zbawcy”¹. Dzięki takiemu nawykowi będziemy wchodzić przez ciasną bramę, która prowadzi do życia (zob. Mt 7,14).

Bóg powiedział:

— „Nie będziesz miał innych bogów obok mnie” (Wj 20,3).

W kontekście naszych podstawowych potrzeb Jezus powiedział:

— „Szukajcie najpierw Królestwa Bożego i sprawiedliwości jego” (Mt 6,33).

Natomiast przez Jeremiasza Bóg mówi:

— „A gdy mnie będziecie szukać, znajdziecie mnie. Gdy mnie będziecie szukać całym swoim sercem...” (Jr 29,13).

Przeczytaj Mt 22,37-38; Dz 17,28; Ef 5,15-17; Kol 3,23. Jak te wersety mogą nam pomóc zrozumieć, w jaki sposób możemy oddać Bogu najważniejsze miejsce w naszym życiu?

Ze wszystkich przykładów poszukiwania Boga przede wszystkim, najważniejszy jest przykład Jezusa. Jezus we wszystkim uznawał swego Ojca jako kogoś najważniejszego. Podkreślił to już jako 12-latek podczas swojej wizyty w Jerozolimie z okazji święta Paschy. Upomniany przez swoją matkę, która odnalazła Go w świątyni, Jezus odpowiedział:

— „W tym, co jest Ojca mego, Ja być muszę” (Łk 2,49).

Przez całe swoje życie Jezus pragnął łączności z Ojcem. Dlatego też regularnie się modlił. Ten nawyk Jezusa był czymś, czego nie rozumieli w pełni Jego uczniowie. Wszystkie moce ciemności nie były w stanie odłączyć Jezusa od Ojca, gdyż Jezus miał nawyk trwania w łączności z Nim.

Możemy iść za przykładem Jezusa, podejmując decyzję, by miłować Boga całym sercem, całym umysłem i całą duszą (zob. Mt 22,37). Modląc się, studiując Słowo Boże i starając się odzwierciedlać charakter Jezusa we wszystkim, co czynimy, wyrobimy w sobie nawyk oddawania Bogu najważniejszego miejsca w naszym życiu. Czy może być lepszy nawyk u chrześcijanina?

Zadaj sobie pytanie: Czy naprawdę oddaję Bogu najważniejsze miejsce w moim życiu? Jak możesz się upewnić co do tego?

¹ Ellen G. White, *Umysł, charakter, osobowość*, tłum. Andrzej Górski, Warszawa 2015, wyd. II, t. I, s. 26.

Nawyk oczekiwania na powtórne przyjście Jezusa

PONIEDZIAŁEK — 19 marca

Przeczytaj Łk 12,35-48. Czego ta przypowieść uczy nas o tym, jak mamy się odnosić do powtórnego przyjścia Jezusa? Dlaczego wszystko, co robimy, powinno być czynione w kontekście realności powtórnego przyjścia Jezusa?

Szafarstwo powinno być nawykowo praktykowane w świetle powtórnego przyjścia Jezusa. Charakter niewiernych szafarzy, którzy udają wiernych, w końcu da o sobie znać, gdy wyjdą na jaw ich czyny. Prawdziwie wierni szafarze wykonują swoje obowiązki, czuwając i pracując tak, jakby ich Pan był obecny. Żyją dla przyszłości i wiernie pracują dzień po dniu. „Nasza zaś ojczyzna jest w niebie, skąd też Zbawiciela oczekujemy, Pana Jezusa Chrystusa” (Flp 3,20).

Abraham oczekiwał wiecznego miasta (zob. Hbr 11,10). Także Paweł czekał na powtórne przyjście Chrystusa (zob. Hbr 10,25). Myśleli oni o przyszłości. Oczekiwali Jezusa, układali plany dotyczące Jego i byli gotowi na spotkanie z Nim. My także musimy wyrobić u siebie nawyk stałego patrzenia w przyszłość, gdy spełni się nadzieja ewangelii (zob. Tt 2,13). Zamiast od czasu do czasu rzucać okiem na prorocтва, musimy stale wyglądać, czuwać i działać zawsze świadomości wieczności czekającej na nas wraz z przyjściem Chrystusa. Jednocześnie musimy unikać dziwacznych spekulacji dotyczących wydarzeń czasów końca. Obietnica powtórnego przyjścia nadaje kierunek naszemu życiu, we właściwej perspektywie ukazuje nam terażniejszość oraz pomaga nam pamiętać, co jest najważniejsze w życiu. Nawyk oczekiwania na powtórne przyjście Jezusa pomaga szafarzowi pamiętać, kim jest i do czego dąży.

Dzięki ofierze Chrystusa możemy z nadzieją oczekiwać na spotkanie z Nim. W *Piśmie Świętym* znajdujemy zapowiedź znaków wskazujących zbliżanie się powtórnego przyjścia Chrystusa w chwale Ojca i aniołów (zob. Mk 8,38). „Nie patrzmy na to, co widzialne, ale na to, co niewidzialne; albowiem to, co widzialne, jest doczesne, a to, co niewidzialne, jest wieczne” (2 Kor 4,18).

Owszem, śmierć i jej ciągła realność zawsze powinny nam uświadamiać, jak ograniczone i przemijające jest nasze doczesne życie. Ale obietnica powtórnego przyjścia Jezusa uświadamia nam, że kiedyś także śmierć przemienie. Nic dziwnego, że powinniśmy żyć w świetle obietnicy powtórnego przyjścia Chrystusa — obietnicy, która powinna wpływać na sposób życia każdego chrześcijańskiego szafarza. Niech naszym nawykiem będzie życie w ciągłym oczekiwaniu na przyjście Chrystusa. Nasza nazwa wskazuje na to oczekiwanie.

Nawyk mądrego wykorzystywania czasu

„Wszak my od wczoraj jesteśmy i nic nie wiemy, gdyż nasze dni są cieniem na ziemi” (Hi 8,9).

Możemy zatrzymać zegar, ale nie upływ czasu. Czas nie czeka, ale mija nawet wtedy, gdy my stoimy w miejscu i nie robimy nic.

Czego poniższe fragmenty *Biblii* uczą nas o czasie, jaki został nam dany w tym życiu? (Zob. Jk 4,14; Ps 90,10.12; 39,5-6; Koh 3,6-8). Jakie zasadnicze przesłanie powinniśmy zaczerpnąć z tych wersetów w kwestii tego, jak cenny jest nasz czas?

Mając do czynienia z czymś tak ograniczonym i nieodzyskiwalnym jak czas, ważne jest, by chrześcijanie dobrze go wykorzystywali.

Tak więc powinniśmy rozwijać nawyk mądrego wykorzystywania czasu, skupiając się na tym, co jest naprawdę ważne z punktu widzenia życia doczesnego i życia wiecznego. Musimy zarządzać czasem stosownie do tego, co Słowo Boże ukazuje nam jako ważne, bo gdy czas dobiegnie końca, nie da się go cofnąć. Jeśli utracimy majątek, możemy go z czasem odzyskać, i to nawet z nawiązką w porównaniu z tym, co straciliśmy. Z czasem jest inaczej. Czas niewykorzystany jest czasem straconym na zawsze. Łatwiej skleić stłuczone jajko niż odzyskać choćby jedną straconą chwilę. Tak więc czas jest jednym z najcenniejszych dóbr danych nam przez Boga. Jakże ważne jest, byśmy rozwijali nawyk jak najlepszego wykorzystywania każdej danej nam chwili!

„Czas należy do Boga. Każda chwila jest Jego własnością i naszym obowiązkiem jest spożytkowanie jej ku Jego chwale. Z żadnego powierzonego daru nie żąda On tak skrupulatnego rozliczenia jak z czasu. Wartość czasu przewyższa wszelkie inne wartości. Chrystus traktował czas jako coś nad wyraz cennego; cennym musi być i dla nas. Życie jest zbyt krótkie, by wypełniały je drobnostki. Niewiele pozostało nam dni łaski na przygotowanie się do wieczności. Nie mamy czasu na trwonienie go na samolubne przyjemności i na wysługiwanie się szatanowi”¹.

„Bacząc więc pilnie, jak macie postępować, nie jako niemądrzy, lecz jako mądrzy, wykorzystując czas, gdyż dni są złe” (Ef 5,15-16). Co Paweł mówi nam w tych wersach i jak możemy te rady zastosować w naszej obecnej sytuacji?

¹ Ellen G. White, *Przypowieści Chrystusa*, Warszawa 2010, wyd. IV, s. 220.

Na początku zostaliśmy stworzeni jako doskonali pod względem umysłowym, fizycznym i duchowym. Oczywiście grzech spowodował utratę tej pierwotnej doskonałości. Jednak dobra nowina polega między innymi na tym, że Bóg odnowi nas do oryginalnego stanu, w jakim mieliśmy żyć wiecznie.

Przeczytaj Dz 3,21 i Ap 21,1-5. Jaka nadzieja została nam wskazana w tych wersetach? Jak mamy żyć w oczekiwaniu na tę ostateczną odnowę?

Będąc na ziemi, Chrystus pracował niestrudzenie, by podnieść ludzkość duchowo, umysłowo i fizycznie na wyższy poziom. Był prekursorem ostatecznego odrodzenia w końcu czasu. Służba uzdrawiania pełniona przez Jezusa dowodzi, iż Bóg pragnie, byśmy byli zdrowi na tyle, na ile jest to możliwe, póki nie nastąpi koniec. Tak więc szafarze rozwijają nawyki umysłowe, fizyczne i duchowe promujące zdrowy styl życia.

Po pierwsze umysł jest tym silniejszy i zdrowszy, im więcej jest używany. Nawykowo napełniaj umysł „tym, co prawdziwe, co pocziwe, co sprawiedliwe, co czyste, co miłe, co chwalebne, co jest cnotą i godne pochwały” (Flp 4,8). Takie myśli przynoszą pokój (zob. Iz 26,3), a „umysł spokojny zapewnia ciału życie” (Prz 14,30). Zdrowe nawyki umysłowe pozwalają na zachowanie władz umysłowych w najlepszym możliwym stanie.

Po drugie dobre nawyki zdrowotne, takie jak ćwiczenia fizyczne i właściwe odżywianie, zmniejszają stres, obniżają ciśnienie krwi, poprawiają nastrój i opóźniają starzenie w większym stopniu niż jakiegokolwiek sztuczne środki.

Po trzecie szafarz będzie rozwijał dobre nawyki zachowujące żywotność duchową. Podnoś swoją duszę do Boga (zob. Ps 86,4-5) i czekaj (zob. Ps 62,6). Będzie ci się dobrze powodziło, gdy będziesz żył „w prawdzie” (3 J 1,3), i zostaniesz zachowany „bez nagany na przyjście Pana naszego, Jezusa Chrystusa” (1 Tes 5,23).

Zastanów się nad swoimi zwyczajami i nad tym, jak wpływają one na twoje duchowe, fizyczne i umysłowe zdrowie. Czy powinieneś poczynić jakies zmiany, które pomogą ci osiągnąć poprawę w tej kwestii? Jakie decyzje możesz podjąć i na jakie biblijne obietnice możesz się powołać, by poprawić jakość twojego życia w oczekiwaniu na pełne odrodzenie?

Samodyscyplina jest jedną z najważniejszych cech charakteru szafarza. „Albowiem nie dał nam Bóg ducha bojaźni, lecz mocy i miłości, i powściągliwości” (2 Tm 1,7). Greckie słowo przetłumaczone jako *powściągliwość* (*dyscyplina*) to *sofronismos*. Występuje ono tylko jeden raz w *Nowym Testamencie* i oznacza między innymi zdolność czynienia tego, co musi zostać uczynione ze zrównoważonym i zdrowym umysłem, który nie uchyla się od Bożych zasad. Samodyscyplina może pomóc nam w rozróżnianiu „dobrego i złego” (Hbr 5,14), zrozumieniu bieżącej sytuacji, a jednocześnie spokojnym i pokornym znoszeniu presji i czynników rozpraszaćcych naszą uwagę, bez względu na skutki. Daniel czynił to, co prawe, pomimo groźby wrzucenia do lwiej jamy, w przeciwieństwie do Samsona, który wiódł życie nacechowane pobażaniem własnym zachciankom, często postępując w sposób pozbawiony moralnych hamulców i zdrowego rozsądku. Józef czynił w domu Potyfara to, co prawe, w przeciwieństwie do Salomona, który choć był królem Izraela, zaczął czcić pogańskie bożki (zob. 1 Krl 11,4-5).

Przeczytaj 1 Kor 9,24-27. Co Paweł mówi tutaj o samodyscyplinie? Co jest ostateczną nagrodą, gdy mówimy o samodyscyplinie?

„Świat popada w samopobażanie. Błędy i bajki mnożą się. Coraz liczniejsze są sidła szatańskie zastawione w celu zniszczenia dusz. Wszyscy, którzy pragną doskonałej świętości w bojaźni Bożej, muszą uczyć się lekcji umiarkowania i samokontroli. Pragnienia i namiętności muszą zostać podporządkowane wyższemu siłom umysłu. Ta samodyscyplina jest istotą siły umysłu i duchowego poznania, które pozwolą nam zrozumieć i zastosować święte prawdy Słowa Bożego”¹.

Samodyscyplina zwiększa się dzięki jej nawykowemu praktykowaniu. Bóg powołał nas, byśmy byli „świętymi we wszelkim postępowaniu” (1 P 1,15) i ćwiczyli się „w pobożności” (1 Tm 4,7). Szafarze muszą praktykować i ćwiczyć się w samodyscyplinie, podobnie jak nawet najbardziej utalentowani sportowcy czy wirtuozi muszą mozolnie trenować i ćwiczyć. Musimy przez moc Bożą i nasze pilne starania być zdyscyplinowani w sprawach, które są naprawdę ważne.

Jak możemy się nauczyć poddawać mocy Boga, który jako jedyny może nam ofiarować potrzebną samodyscyplinę, byśmy wiedli życie wiernych i pobożnych szafarzy w upadłym i zepsutym świecie?

¹ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, Warszawa 2013, wyd. XV, s. 76-77.

DO DALSZEGO STUDIUM

Henoch i Noe mieli zwyczaj chodzenia z Bogiem w czasach, gdy bardzo niewielu ludzi dochowywało wierności Stwórcy w powodzi zbytku, materializmu i przemocy (zob. Rdz 5,24; 6,9). Ludzie ci rozumieli i akceptowali łaskę Bożą. W ten sposób byli dobrymi szafarzami dóbr i zadań, jakie zostały im powierzone.

Przez wieki ludzie chodzili z Bogiem podobnie jak Henoch i Noe. Na przykład Daniel i jego towarzysze „byli świadomi, że aby być rzecznikami prawdziwej religii wśród fałszywych pogańskich kultów, muszą posiadać bystrość intelektu i doskonalić chrześcijański charakter. Sam Pan był ich Nauczycielem. Stale się modlili, pilnie się uczyli, zachowywali łączność z Niewidzialnym i chodzili z Bogiem jak niegdyś Henoch”¹.

Chodzenie z Bogiem określa postępowanie szafarza, który żyje na ziemi dzień po dniu w łączności z Bogiem. Mądry szafarz będzie miał nawyk chodzenia z Bogiem mimo zepsucia świata, gdyż jedynie przez więź z Nim możemy zostać uchronieni od upadku w obliczu powszechnego panowania zła.

Bycie wiernym szafarzem oznacza całe życie zaczynające się od pojednania i zgody z Bogiem (zob. Am 3,3). Musimy chodzić w Chrystusie (zob. Kol 2,6), nowości życia (zob. Rz 6,4), miłości (zob. Ef 5,2), mądrości (zob. Kol 4,5), prawdziwości (zob. Ps 86,11), światłości (zob. 1 J 1,7), uczciwości (zob. Prz 19,1), prawie Bożym (zob. Wj 16,4), dobrych uczynkach (zob. Ef 2,10) i pewną ścieżką (zob. Prz 4,26).

PYTANIA DO DISKUSJI

1. Zdefiniuj pokorę i wyjaśnij jej rolę w życiu szafarza (zob. Mt 11,29; Ef 4,2; Flp 2,3; Jk 4,10). Dlaczego pokora jest ważna w naszym chodzeniu z Bogiem? (Zob. Mi 6,8).

2. Omówcie podczas lekcji, w jaki sposób możemy pomóc tym z nas, którzy wpadli w złe i niszczące nawyki. Co jako zbór możecie zrobić dla takich ludzi?

3. Jakie inne dobre nawyki powinni mieć chrześcijańscy szafarze? (Zob. np. Tt 2,7; Ps 119,172; Mt 5,8).

4. Omówcie w klasie pojęcie czasu i związane z nim tajemnice. Dlaczego czas wydaje się przemijać tak szybko? Jak możemy zrozumieć, czym jest czas? Co ważniejsze, dlaczego konieczne jest, byśmy dobrze wykorzystywali stosunkowo krótki czas, jaki otrzymaliśmy tu, na ziemi?

¹ Ellen G. White, *Prorocy i królowie*, Warszawa 2009, wyd. IV, s. 311.

www.adra.pl

Przeznacz 1%, aby pomóc
biednym dzieciom w Afryce

KRS 0000 342 704

Rozlicz się na pit.adra.pl

